

ישראל קורצ'אק קורצ'אק
 ישראל תقرأ كورتشاك

הערב האחרון

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים ו', עמ' 64-67

תרגום: אורי אורלב

אני, רבותי, אמןם פו – הרי רציתי, השתוקקתי בכל לבי; אבל לא ידעתי, לא זכלתי, וקדם כל לא
 הנה לי משג איך...

רק תארו לעצמכם: המזונות ארוזות, אשתי נוסעת מחר לכל הקיץ, תעדר חדשים ארבים – הרי
 מן הראוי, הרי צריכים, מכרחים, עצם ההגינות מחיבת. הבנתי היטב, הבנתי בדיוק ולא זכלתי,
 וקדם כל לא ידעתי, איך להתחיל.

מצחיק, אף זוהי האמת העצובה.

אם הייתי מתחיל זה כבר הנה הולך איכשהו – אבל לא ידעתי איך להתחיל.

והיא, רבותי, גם היא רצתה – גם היא הבינה ששך צריך להיות – וגם היא לא ידעה איך להתחיל.
 נדמה, פאלו אין דבר קל מזה בעולם, כל כך פשוט, כל כך ברור, בכלל לא מסבך...

הילדים כבר ישנו.

ישבנו ליד השלחן. המנורה תלוייה מן התקרה והנפט דולק בה. רק מחצית השלחן הייתה מכסה
 מפה

אמרתי:

– מתק.

אמרתי: "מתק" – ולא ידעתי איך להמשיך.

היא הציצה בי ושאלה:

– מה, חמודי?

על כך השבתי:

– אולי נצא לטייל?

אשתי השיבה:

– ברצון.

קמנו ונצאנו.

הייתי מרצה. כך יהיה טוב יותר. נסע בשדרות, נשב על איזה ספסל – אולי שם זה נבוא מהר
 יותר... חשתי שגם היא הסכימה ברצון, גם היא מקנה שאולי שם, השפעת משבה החמים של רוח
 קיצית קלה, קשברקע נשמע רחשן המרגיע של צמרות העצים עתיקי היומיו, אולי שם איכשהו
 נצליח יותר.

נסענו בשדרות וישבנו על ספסל.

ישבנו בדומיה.

– ערב מקסים – פתחתי.

– באמת, מזג אוויר נפלא – השיבה.

– שרק יהיו לכם הרבה ימים יפיים ביולי – המשכתי.

– אה, ביולי יהיה בודאי יפה – השיבה.

ישראל קורצאק קורצאק
 ישראל תقرأ كورتشاك

– מה שלא יהיה תנוחי לך קצת בכפר – פלטתי במאמץ.
 – בענין המנוחה, באשר נוסעים עם ילדים – פקפקה.
 והשתתקנו.

ךך שתקנו חמש דקות.

– שמע מחמדי – לחשה חרש.

– מה נשמה? – שאלתי.

– השאלתי לך רק ששה זוגות גרבים – המשיכה אשתי – באשר יתלכלכו תמסר אותם לכביסה.
 – טוב.

– לא תשכח?

– לא, לא אשכח. לקחת מספיק לבנים?

– כן, מספיק.

– מפני שאם תזדקקי למשהו, אל תהססי: כתבי ואשלח לך מיד.

– אבל למה שאטריד אותך?

– לא, נשמה. אני ברצון רב... בכלל לא משנה לי.

נדמה היה לי שהתחלה טובה, ועקשו הכל ילד חלק – ושוב הכל לשוא.

– לא קר לך?

– אולי קצת.

– אולי נחזר כפר?

– כדאי, אמרפך לא יהיה לנו במה לחזור.

– אם כן בואי.

עלינו לקרן הנוסעים העירוני.

לא. בבית יהיה בהחלט טוב יותר – חשבותי עכשו – כן, בבית מובן שזה בית, הרי איננו זוג נאהבים או צעירים שכורי גרם. זה היה רעיון חסר שחר – כל הטיול הזה.

חזרנו הביתה.

– את רוצה לשבת עוד קצת? – שאלתי.

– ברצון – השיבה אשתי.

– או אולי את מעדיפה ללכת לישון? את צריכה לקום מחר מקדם.

– לא, אם אתה רוצה, נוכל לשבת עוד קצת.

ישבנו על הספה.

היא חיכה ואמרה:

– הרי עוד לא קראת את העתון.

הנפתי את נדי בזלזול:

– יהיה לי זמן לקרא מחר. הרי זהו הערב האחרון שלנו.

– תתגעגע? – שאלה.

– כמובן שיהיה לי עצוב – השיבתי.

ילאז קורצאק קורצאק
اسرائيل تقرا كورنشاك

ואפלו נאנחת.

הטיוול הזה אולי לא היה רע כל כך. אחריו אולי הכל יתנהל טוב יותר.

– כל כמה זמן תכתבי לי?

– כל שבוע.

– כן, את צודקת, נשמה, כל שבוע.

– ואתה, מחמדי?

– גם אני – כל שבוע.

– זה יהיה הכי טוב, בקביעות, מדי שבוע.

– כן: פעם בשבוע.

פהקתי.

אני באמת יכול אפלו להשמע שלא רציתי לפהק. עדין היה מקדם וישנתי מספיק. נו ופהקתי.

– האם יהיה לכם מזג אור יפה? – התחלתי.

– אני חושבת שחשאי? היה יפה – השיבה.

– כן: נרק שלא ירדו גשמים.

– כמובן, מפני שלהיות בכפר בגשם לא כל כך נעים.

– מובן מאליי. זה לא נעים.

שוב פהקתי.

– אני רוצה לבקש ממך משהו – לחשה.

– אני שומע, מתוקתי.

– תרשם את מה שהמבשלת מוציאה. אתה מבין, אם תרשם זה קצת נגביל אותה.

– טוב מתוקתי.

פהקתי בפעם השלישית.

– אתה רוצה לישן? – שאלה אשתי.

– קצת.

– כן, מחר צריך לקום מקדם...

בבקשה מכם, רבותי, רציתי ונדעתי שזאת חובתי – אבל לא נדעתי איך לפתח בשיחה עם אשתי... שיחה לבבית פזאת לפני נסיעתה. דברנו על מזג האור, על גרבים, על גשם, על מכתבים ועל המבשלת.

אני אינני חס ושלום, רומנטיקן, אידאליסט, משורר או נשמה עירמה – ובכל זאת נתקפתי הרגשה מעיקה.

לפני נסיעתה; לחדשים; אפלו לא קראתי את העתון – ולא יצא מזה כלום.

